

پنج شنبه 27 اسفند 2 ربيع الثاني 18 مارس

قتل عبدالله بن معتمر در زندان مقتدر عباسی در سال 296 هجری قمری ...

قتل عبدالله بن معتمر در زندان مقتدر عباسی در سال 296 هجری قمری

در دومین سال خلافت مقتدر بالله (هجدهمین خلیفه عباسی) گروهی از فرماندهان سپاه و سرکردگان نظامی و سیاستمداران درباری، بر خلع مقتدر از خلافت و نصب عبدالله بن معتمر بن متوکل عباسی به جای وی مصمم شدند. "حسین بن حمدان"، که از حمدانیان شیعه شمال عراق و یکی از گردانندگان اصلی این کودتا بود، در یک تهاجم خود، "عباس بن حسن"، وزیر اصلی خلافت را کشت و سپس به سوی مقتدر رفت، تا وی را تسلیم نماید. مقتدر در آغاز، مشروط بر این که وی زنده و سالم بماند و خون کسی بر زمین ریخته نشود، پیشنهاد آنان را پذیرفت ولی هنگامی که در بیرون کاخ خود سرگرم بازی بود و متوجه گردید که حسین بن حمدان، به سوی او می‌آید و قصد دستگیری وی را دارد، از او گریخت و به درون کاخ خویش پناهنده شد و در از درون بست و بر آن قفل محکمی نهاد. حسین بن حمدان برگشت و به همراه فرماندهان و امیران مخالف مقتدر در خانه "مخرم" (دار الوزاره) گرد آمده و با عبدالله بن معتمر عباسی بیعت کردند و وی را به "مرتضی بالله" و به قولی به "المنتصف بالله" ملقب ساختند و "محمد بن داوود" را به وزارتش برگزیدند.

حسین بن حمدان، بار دیگر مأموریت یافت که مقتدر را از قصر بیرون آورد و به خانه "ابن طاهر" منتقل کند و از او برای عبدالله بن معتمر بیعت گیرد، ولی هنگامی که به کاخ وی نزدیک شد، با تهاجم خدمت کاران و محافظان وی روبرو گردید و میان آنان زد و خوردهایی روی داد و در نتیجه هواداران مقتدر عباسی از تحویل وی به حسین بن حمدان امتناع کردند و حسین بن حمدان را بدون دست یابی به هدف مورد نظرش برگرداندند.

حسین بن حمدان که از گردانندگان اصلی این تغییر و تحول بود، پس از ناکامی از دستگیری مقتدر عباسی، راه "موصل" را در پیش گرفت و به آن سو حرکت کرد. با رفتن وی، مخالفان مقتدر عباسی دچار تردید و سستی شدند و اختلاف میان هواداران مقتدر و عبدالله بن معتمر بالا گرفت و در نتیجه عبدالله بن معتمر، قصد حرکت به سوی "سامرا" نمود، ولی فرماندهان و امیران، همراهیش نکردند. ناچار، به خانه "ابو عبدالله بن جصاص" پناهنده شد و پس از چند روز هرج و مرج در میان سپاهیان و توده مردم، مقتدر عباسی مجدداً حکومت را به دست گرفت و مخالفان را سرکوب و بسیاری از هواداران عبدالله بن معتمر را دستگیر و اعدام کرد و برخی از آنان، از جمله خود عبدالله بن معتمر و ابن جصاص را دستگیر و زندانی نمود.

ابن جصاص، برای رهایی خویش اموال فراوانی در اختیار مقتدر گذاشت. از جمله، مبلغ شانزده میلیون درهم به مقتدر عباسی داد، تا مقتدر وی را آزاد کرد ولی عبدالله بن معتمر در زندان بماند و مدت حبسش چندان طولانی نشد، که مأموران مقتدر عباسی با آزار و شکنجه‌های توان فرسا، وی را در زندان از پای درآورده و به قتلش رساندند و جسد بی‌جانش را به خانواده‌اش تحویل دادند. کشته شدن عبدالله بن معتمر، مصادف بود با دوم ربيع الآخر سال 296 قمری.

کشته شدن ابن معتمر شاعر عرب به دستور خلیفه عباسی در سال 296 هجری قمری

#171؛ ابن معتمر؛ شاعر عرب به دستور #171؛ مقتدر بالله؛ خلیفه عباسی در سال 296 هجری قمری کشته شد. این شاعر خوش قریحه که اشعاری از او باقیست بعد از مرگ مکتفی به دعوی خلافت برخاست و با طرفداری عده ای به مسند خلافت نشست. اما مونس خادم و عده ای از غلامان دارالخلافه علیه او به مخالفت برخاستند و بدین ترتیب خلافت او یک روز بیشتر به طول نیانجامید. بعد از او مقتدر به خلافت نشست و ابن معتمر را دستگیر و سپس اعدام کرد. #171؛ کتاب البديع؛ طبقات الشعراء؛ و کتاب اشعارالملوک؛ از جمله آثار ابن معتمر در بدیع و طبقات شاعران می باشند .

تولد؛ #171؛ اثیرالدین مفضل بن عمر؛ معروف به #171؛ ابهری؛ در سال 602 هجری قمری

#171؛ اثیرالدین مفضل بن عمر؛ معروف به #171؛ ابهری؛ حکیم و منجم شهیر اسلامی از اهالی ابهر در سال 602 هجری قمری چشم به جهان گشود. ابهری چندین اثر ارزشمند دارد که از آن میان دو کتاب ایساغوجی و هدايةالحکمه مشهورترند. بر کتاب ایساغوجی شرح های متعددی نگاشته شده که از آن میان این اثر با شرح شمس الدین احمد فناری در قسطنطنیه به چاپ رسیده است. از ابهری که در سال 663 هجری وفات یافته سه رساله هم در هیئت و نجوم باقیست .

درگذشت حجة الاسلام سيد محمد باقر شفتي از علما و فضلاي بزرگ ايران در سال 1260 هجري قمری حجة الاسلام سيد محمد باقر شفتي از علما و فضلاي بزرگ ايران در سال 1260 هجري قمری در اصفهان بدرود حیات گفت. سيد محمد باقر بعد از تحصیلات مقدماتی به رشت، قزوین و عراق سفر کرد تا تحصیلات خود را تکمیل کند. این عالم ربانی منشاء آثار و خدمات بسیاری بود و ضمن تألیف و تصنیف کتب و رسائل متعدد، مساجد و مدارس جهت عبادت و تحصیل طلاب علوم دینی بنا کرد. گفتنی است تقوی و زهد حجة الاسلام شفتي از خصوصیات بارز این عالم بشمار می رفت .

درگذشت آیت الله سيد موسی زرابادي قزوینی در سال 1353 هجري قمری آیت الله سيد موسی زرابادي قزوینی عالم ربانی و عابد پرهیزگار در سال 1353 هجري قمری بدرود حیات گفت. او نمونه کامل يك فرد تربیت یافته و برجسته قرآنی در علم و عمل بشمار می رفت. سيد از ابتدای نشو و نما خویش مراقبت شدیدی در پرهیز از محرمات و عمل به واجبات داشت و حتی المقدور تمام مستحبات شرعی را نیز انجام می داد. آیت الله زرابادي قزوینی با وجود اشتغال بسیار به تدریس و انجام واجبات دینی و شرعی؛ و عمری نه چندان طولانی تألیفات متعدد از خود به جای گذاشته است. از جمله آثار ایشان می توان تقریرات فقه و اصول؛ حاشیه برمطول؛ حاشیه برکفایةالأصول؛ و چندین رساله همچون رساله درباره مشروطیت را می توان نام برد. پیکر آیت الله زرابادي قزوینی در صحن امامزاده حسین قزوین به خاک سپرده شده است .

درگذشت مجید وفاداراز هنرمندان نوازنده در سال 1354 هجري شمسی مجید وفاداراز هنرمندان نوازنده ایران در سال 1354 هجري شمسی درگذشت. وفاداراز جوانی در کنار تحصیلات متداول به تحصیل موسیقی پرداخت و هنرموسیقی اثر بزرگانی چون رضا محجوبی تکمیل کرد و ردیف و و مبانی نت را از علی اکبر شهنازی و استاد ابوالحسن صبا آموخت. استاد وفادار سالها از نوازندگان و هنرمندان باذوق و مبتکر ادیود بشمار می رفت و بیش از 32 سال با این سازمان همکاری کرد.

بمباران شیمیایی حلبچه در سال 1366 شمسی
در اوایل جنگ تحمیلی در منطقه سلمچه واقع در جنوبی ترین نواحی اشغال شده ایران رژیم عراق برای اولین بار به طور محدود اقدام به استفاده از سلاح شیمیایی کرد و برای دومین بار نیز در منطقه میمک تکرار شد. عراقی ها از آذر سال 1361 به طور پراکنده از عوامل شیمیایی کشنده استفاده کردند. ابتدا مقدار محدودی از سولفور موستارد (عامل تاول زا) را به منظور درهم شکستن مقاومت رزمندگان ایران در تکه های شبانه مورد استفاده قرار دادند. در سال 1362 عراق به کاربرد جنگ افزارهای شیمیایی در پیرانشهر و حوالی پنجوین مبادرت ورزید. ایران حادثه پنجوین را «جنایت جنگی" نامید و مجروحان جنگ شیمیایی به بیمارستانهای تهران اعزام شدند. در اواخر 1363 عراق به دو علت از کاربرد جنگ افزارهای شیمیایی موقتا منصرف شد:

1- در رابطه با اعتراض های قبلی اروپا.
2- علنی شدن ابعاد گسترده کاربرد این جنگ افزارها در جنگ با ایران.
استفاده از جنگ افزارهای شیمیایی در بعد وسیع توسط عراق از اوایل زمستان 1364 که رزمندگان ایران با عملیات گسترده آفندی خود توانستند شهر فاو را تصرف نمایند، مجدداً آغاز شد.

در اوایل سال 1366 عراق بار دیگر از جنگ افزارهای شیمیایی به طور انبوه در جبهه مرکزی سومار استفاده کرد. پس از عملیات والفجر 8 نیروهای عراقی به قدری از مواد سمی شیمیایی استفاده کردند که تا آن زمان با چنین بعد گسترده ای نظیر و سابقه نداشت. حدود هفت هزار گلوله توپ و خمپاره حاوی مواد سمی علیه مواضع نیروهای ایران شلیک شد. ظرف 2 روز هواپیماهای عراقی به طور مداوم بیش از هزار بمب شیمیایی در صحنه عملیات فرو ریختند و عراق متجاوز از 3 تهاجم شیمیایی به هدفهای غیرنظامی در ایران انجام داد.

بمباران شیمیایی شهر مرزی سردشت توسط عراق در هفتم تیر 1366 فجیع ترین و وحشتناکترین تهاجم از این نوع بود که سبب کشته و مجروح شدن عده بسیاری از مردم غیرنظامی محلی شد. جمهوری اسلامی ایران این تهاجم را غیرانسانی اعلام کرد و شهر سردشت را نخستین شهر قربانی جنگ افزارهای شیمیایی در جهان بعد از بمباران هسته ای هیروشیما نامید. وحشیانه ترین مورد استفاده در اسفند 1366 در حلبچه بوده است که وسیع ترین مورد استفاده از جنگ افزارهای شیمیایی از زمان جنگ جهانی اول تاکنون به شمار می رود که حداقل پنج هزار تن از مردم کرد و مسلمان این شهر را به کام مرگ فرستاد و هفت هزار تن دیگر را مجروح کرد.

فاجعه ای که در حلبچه رخ داد بدون شک با فجایعی همچون بمباران اتمی شهرهای «هیروشیما و نازاکاکی"؛ ژاپن به دست آمریکا شایان مقایسه است

به کارگیری سلاحهای شیمیایی از سوی عراق در حالی صورت می گرفت که این کشور جزو 12 کشور امضا کننده پروتکل ژنو راجع به منع استفاده از سلاحهای سمی خفه کننده و ترکیبات باکتریولوژیک قرار داشت. پروتکل 1925 میلادی ژنو که طی قطعنامه 2161 B(21) سازمان ملل متحد مجدداً به تصویب رسیده است، صراحتاً استعمال سلاحهای شیمیایی را منع می کند. قسمتهایی از پروتکل 1925 میلادی ژنو به شرح زیر است؛

امضا کنندگان تام الاختیار زیر به نام دولتهای خود اعلام می دارند:

#171؛ نظر به اینکه در موقع جنگ استعمال گازهای خفه کننده و مسموم یا امثال آنها و همچنین هر قسم مایعات یا عملیات شبیه به آن حقا مورد تنفر افکار عمومی دنیای متمدن است. دول متعاقد تقبل می نمایند ممنوعیت استعمال گازهای خفه کننده و مسموم شبیه آن را به موجب این اعلامیه به رسمیت شناخته و همچنین تعهد می نمایند که ممنوعیت مزبور را شامل وسایل جنگ میکروبی نیز دانسته و خود را ملزم به رعایت مدلول مراتب فوق بدانند. &#171؛

پرفسور #171؛ اوبن هندریکس &#171؛ رئیس آزمایشگاه سم شناسی بیمارستان دانشگاه #171؛ گان &#171؛ (فلاندر در شمال غرب بلژیک) اظهار می دارد: عراق از سه نوع گاز مختلف علیه حلبچه استفاده کرده است. وی تأکید کرد که نیروهای عراقی شهر حلبچه را در روزهای 17 و 18 مارس (27 و 28 اسفند 66) با گاز خردل، گازهای اعصاب و سرانجام با سیافوژن بمباران کرده اند. وی افزود که این سه نوع سلاح به طور مجزا ولی با فاصله ای کوتاه و به صورتی که مانند #171؛ کوکتل بسیار سمی &#171؛ در آیند مورد استفاده قرار گرفته اند.

نیویورک تایمز امریکا در 1367/1/6 نوشت: #171؛ این عمل از هر جهت و به هر مفهوم یک جنایت جنگی است که با انکارهای سست و رسمی عراق و عذر و بهانه های غیر رسمی در مورد استفاده از یک سلاح ناجوانمردانه در آمیخته است. &#171؛

تولد #171؛ ویتوس برینگ &#171؛ از مکتشفان قرن 18 در سال 1680 میلادی

#171؛ ویتوس برینگ &#171؛ از مکتشفان قرن 18 و دریانورد دانمارکی در سال 1680 میلادی در کپنهاگ متولد شد. برینگ به دریانوردی علاقه بسیار داشت؛ از این رو در کشتی مشغول به کار شد و تدریجاً دریا سالاری ارتقا یافت. برینگ در اوت سال 1740 میلادی تنگه ای حدفاصل میان آلاسکا و سیبری را کشف کرد. این تنگه بنام او به تنگه برینگ مشهور است.

تشکیل کنفدراسیون سوئیس در سال 1815 میلادی

کنفدراسیون سوئیس در سال 1815 میلادی تشکیل شد. تا قبل از این تاریخ شهرزنو که از مهمترین شهرهای این کنفدراسیون بشمار می رود، حکومتی جداگانه با پرچم، قانون و مرزهای جدا داشت. اما در این روز نو به دیگر ایالات پیوست و با این الحاق کنفدراسیون سوئیس با نظام جمهوری پدید آمد. کنفدراسیون سوئیس شامل 22 ایالت است که هر یک پارلمان و حکومت خاص خود را دارند. مجمع فدرال سوئیس مرکب از دو مجلس است؛ مجلس شورای ملی با 200 عضو که به مدت 4 سال از طریق آرای عمومی برگزیده می شوند و مجلس شورای ایالتها که هر ایالت دو عضو به این شورا می فرستد.

تولد #171؛ ریمسکی گرساکف &#171؛ آهنگساز پرآوازه روسی در سال 1844 میلادی

#171؛ ریمسکی گرساکف &#171؛ آهنگساز پرآوازه روسی در سال 1844 میلادی در دهکده تیخوین متولد شد. کرساکف در 10 سالگی پیانو را به استادی می نواخت و در سفرهایش با موسیقی ملل و فکوراقوام گوناگون آشنا شد. او از این موسیقیها برای ساخته های خود الهام می گرفت. اثر برجسته کرساکف سمفونی شهرزاد اوست که آن را براساس داستانهای هزارویک شب ساخته است. همچنین #171؛ اپرای خروس طلایی، کاپریس اسپانیول، ایوان مخوف و عید پاک روسی &#171؛ از دیگر آثار جاودان کرساکف آهنگساز روسی بشمار می روند.

انعقاد پیمان آتلانتیک شمالی ناتو در سال 1949 میلادی

پیمان آتلانتیک شمالی ناتو از پیمانهای دفاعی سیاسی بعد از جنگ جهانی دوم در سال 1949 میلادی منعقد شد. پیمان ناتو به منظور جلوگیری از نفوذ کمونیسم در کشورهای اروپایی تشکیل شده بود. 10 کشور عضو پیمان آتلانتیک شمالی به همراه کشور کانادا متعهد شدند در صورتیکه یکی از اعضا مورد تجاوز قرار گیرد دیگر اعضا به یاری اش بشتابند.

پایان دوران استعمار فرانسه بر الجزایر و استقلال این کشور در سال 1962 میلادی

با اعلام استقلال الجزایر در سال 1962 میلادی دوران استعمار فرانسه بر این کشور پایان یافت و این دوکشور پس از هشت سال زدو خورد و کشتارهای دسته جمعی به توافق رسیدند. این توافق در دومین کنفرانس اوپان بدست آمد و به موجب آن فرانسه با وجود عملیات تروریستی ارتش سری به الجزایر استقلال داد.

الجزایر به عنوان وسیعترین کشور شمال آفریقا و دومین کشور آفریقا با 2381741 کیلومتر مربع وسعت در جنوب مدیترانه و در غرب لیبی و تونس قرار دارد. نواحی ساحلی آن دارای آب و هوای مدیترانه ای است. ارتفاع مهم آن کوههای اطلس می باشد. فلات مرکزی آن که از دریاچه ها و مرداب های نمک پوشیده شده، آب و هوای گرم و خشک دارد. بیش از دو میلیون کیلومتر مربع آن را، صحرا تشکیل می دهد. الشلیف طولانی ترین رودخانه آن است.

24735000 نفر سکنه دارد که 52% آن زندگی شهری دارند. درصد رشد سالانه 2/7 نفر در کیلومتر مربع می باشد. بیشترین تراکم جمعیت در ناحیه القبائل و برابر 250 نفر ولی در نقاط بیابانی جنوبی کمتر از یک نفر در کیلومتر مربع است. اعراب و بربرهایی که با آنها آمیخته شده اند 75% سکنه الجزایر را تشکیل می دهند. دومین گروه نژادی الجزایر، بربرها هستند. زبان رسمی عربی است که متجاوز از 80% بدان تکلم می کنند. زبان فرانسوی و بربری هم رواج دارد، 99% مسلمانند و مذهب اغلب آنان تسنن و پیرو فقه مالکی می باشند. اقلیت مهم مسلمانان، اباضیه (بازماندگان خوارج) هستند.

کشور الجزایر در اواسط قرن اول هجری به تصرف قوای اسلام درآمد و در قرن 16 میلادی جزو قلمرو دولت عثمانی بود، الجزایر از سال 1830م تا 1962م به مدت 132 سال زیر سلطه فرانسه قرار گرفت که با مقاومت و مبارزات مسلمانان و تکیه بر اسلام و تقدیم یک میلیون شهید، استقلال خود را بدست آورد.

کشور الجزایر که به انحاء گوناگون حقارت ناشی از سلطه استعماری را تجربه نمود ولی از فرهنگ استعماری مصون نماند و این فرهنگ در کشور مزبور ریشه دواند و با وجود تلخی دوران استعمار، به لحاظ مسائل سیاسی و اقتصادی با فرانسه روابط گسترده ای را در ابعاد گوناگون برقرار نمود.

البته احمد بن بلا وقتی پس از استقلال روی کار آمد با شوروی رابطه برقرار کرد و در ساحل مدیترانه یک پایگاه دریائی به شوروی داده شد. نیروهای مسلح الجزایر نیز توسط شوروی تجهیز شده و تعلیم می یافتند و در ازای آن محصول انگور الجزایر تقدیم شوروی می گردید. هواری بومدین که در مصدر قدرت قرار گرفت ارتباط با شوروی را حفظ نمود و در دهه سالهای 1980م شوروی تامین کننده جنگ افزارهای نظامی الجزایر بود ولی فضای روابط به گرمی سابق نبود و بومدین از اعطای پایگاه اوران - که شوروی بسیار طالب آن بود - به این کشور اجتناب نمود. نداشتن پایگاه صنعتی، تکیه بر کشاورزی، اقتصاد تک محصولی و رشد جمعیت بالا این کشور را درمخاطبه و بحران شدید قرار داد که ارمغان آن فقر و بیکاری و تورم بالا بود از اینجهت به غرب روی آورد تا شاید زخمش را التیام دهد اما نه تنها این زخم التیام نیافت بلکه دچار عفونتی شد که درمان آن دشواری توأم گردید. کاهش قیمت انرژی به دلیل وابستگی این کشور به نفت و گاز نقش خود را در پرداخت ها نشان داد و در سال 1988م که دولت می خواست طرح لغو سوبسید نان را به اجرا گذارد به شورشهای خیابانی منجر شد و دولت شاذلی بن جدید در آغاز به سرکوبی آنان پرداخت اما در سال 1989م با اصلاح در قانون اساسی، دموکراسی چند حزبی را بوجود آورد.

زمینهای حاصلخیز الجزایر در نواحی ساحلی واقع است و 40% نیروی کار آن در بخش کشاورزی مشغول کارند. محصولات زراعی آن غلات، خرما، انگور، انجیر و زیتون است. استخراج نفت در الجزایر از سال 1958م یعنی در عصر استعمار آغاز شد. این کشور علاوه بر نفت دارای ذخائر عظیم گاز هم می باشد. در صنایع بیشتر بر تولید آهن و فولاد و پتروشیمی تاکید دارد. تولید ناخالص داخلی آن در سال 1988م به 58/25 میلیارد رسید که 12/4% به بخش کشاورزی، 46/4% به بخش صنعت و 14/1% به بخش خدمات اختصاص داشت. نرخ تورم در این کشور بین 1980 تا 1988م حدود 8% بوده است. الجزایر که روزی نوید ژاپن افریقا را سر می داد با مشکلات عدیده اقتصادی روبرو گردید و بدهی خارجی آن در پایان سال 1988م به 24850 میلیارد دلار رسید.

یکی از تاسف بارترین مسائل الجزایر این است که محصولات انگور آن که با تلاش کشاورزان مؤمن و معتقد، به عمل می آید به شراب تبدیل شده و این محصول بعد از نفت بزرگترین ارقام صادراتی آن را تشکیل می دهد. 46% افراد بالای 15 سال بیسوادند (1990)م و دولت 9/8% تولید ناخالص ملی را به آموزش و پرورش اختصاص داده اس. با وجود آنکه بر تدریس و کاربرد زبان عربی، قانون اساسی، تاکید نموده اما در مدارس از زبان فرانسه استفاده می شود. این کشور جزو کشورهای عدم تعهد، جبهه پایداری اعراب و سازمان اوپک می باشد. الجزایر در جنگ ایران و عراق برای صلح تلاش زیادی کرد و حتی وزیر امور خارجه این کشور در اینر راه جان خود را از دست داد.

پایتخت الجزایر، بندر الجزیره است که در ساحل دریای مدیترانه قرار دارد و از شهرهای مهم آن عین الصالح و بندر قسنطینه و اوران را می توان نام برد